

Holúbok

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Ladislav Mrena</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2023)</u>	<u>Ladislav Mrena</u>

O knihe

Dick vstal a začal mlátiť ležiaceho chlapca na zemi. Najprv sa trafil do brucha, potom do rebier a nôh. Chlapec sa už nebránil. Po posledných ranách sa prestal hýbať. Nedýchal. Dick neprestal. Vôbec necítil únavu. Práve naopak. Cítil znovuzrodenie. Príval energie. Ako sopka, ktorá vybuchla a nevie prestať chrliť lávu. Ale akoby to nebol Dick.

1.

Zastal vo dverách predajne a vtiahol do seba dym z cigarety. V nákupnom centre sa nemeslo fajčiť, ale Dickovi to bolo jedno. Pre neho pravidlá neplatili, nemali význam. Veď, ak by to bol pre niekoho problém, už dávno ho mohli zastaviť. No nik tak neurobil. SBS-kári si ho nevšímali, pretože mali vlastné problémy. Keď okolo nich prechádzal, práve riešili obed, ktorý im poslíček od Woltu doniesol. Myslím, že to boli kuracie nugetky, ktoré rozvoniavali pri vchode. Dick sa im pekne pozdravil, keď prechádzal okolo, a potiahol si z cigarety. *Že zákaz fajčiť? Aké smiešne.*

Z predajne k nemu doľahla vôňa. Tak trochu sladkastá a príjemná. To nie je zlé. Pomyslel si a vkročil dnu. Zastal, asi po dvoch krokoch, stále blízko východu. Kníhkupectvo ho vždy určitým spôsobom fascinovalo aj desilo zároveň. Nedokázal si to vysvetliť. Mal to tak už od malička.

Všame sané hniny. To le štrašné.

Myšlienky sa mu rozutekali ako deti na ihrisku. Dickova myseľ nepracovala ako myseľ ostatných, zdravých ľudí. V jeho hlave slová preskakovali hore-dole a schovávali sa. Potom si navzájom prehadzovali písmenká, aby tomu nebolo málo. Nakoniec ešte pridali šušlanie, ktoré začalo pôvodne ako prvé, a voilá, máme tu hovoriaceho debilka. Áno to bol Dick Pigeon, medzi známymi prezývaný Holúbok.

Dick vkročil hlbšie do jaskyne plnej kníh. Jeho červené topánky zľahka hladkali naleštenú podlahu predajne. Pri krokoch sa snažil nevydávať zvuky, čo pri jeho váhe nebolo jednoduché. Dick vážil skoro 120 kíl. Jeho stehná sa pri chôdzi šúchali o seba. Šuštiakové nohavice tmavo-modrej farby, so štyrmi páskami po stranách, vydávali praskavé zvuky. Mal pocit, že všetky oči zákazníkov v predajni sa upierajú na tlstého chlapíka, ktorý práve vošiel. Ešte, že mal svoj ochranný baloniak na sebe. Rýchlo si ho zapol až po krk. Táák. Už bude fšedko fajnt. Už je fšedko v moriatku.

Vpravo od dverí, asi 3 metre od miesta kde stál pult, boli vkusne postavené kreslá. Pravdepodobne, boli určené pre zákazníkov – čitateľov, ktorí si chcú posediť a na chvíľu oddýchnuť s dobrou knihou v ruke. Presne tam Dick zamieril.

Pomaly, ako tichý vánok, minul regály plné kníh a kopy stolov s akciovými výtláčkami. Prešiel popri chichotajúcich sa deťoch, ktoré pobehovali z jedného kúta predajne do druhého, pretože ich mamička si nevedela vybrať knihu. Najskôr si aj tak vyberie niečo o sexuálnych praktikách alebo sebaukájani, keďže vyzerala strašne frustrovaná a priam z nej sršala sexuálna depresia.

Dick sa prešuchol za jej chrbtom a nasal z jej parfumu. Sladká vôňa čerešní. Mladá pani sa na neho vyčítavo pozrela a hneď vykročila k pokladni. To Dickovi neprekážalo. Aspoň tu bude ticho a pokoj.

Zvalil sa do veľkého kresla, ktoré pod jeho váhou zapraskalo. Kreslo bolo príjemné a mäkké, ako vankúše, ktoré mávali jeho rodičia v spálni. Pohladal povrch čalúnenej pohovky jemne ako mačku. Cigaretu si preložil do druhého kúta úst a vyfúkol jemný dym.

Poobzeral sa po všetkých tých regáloch plných rôznorodých kníh a zhlboka si odfúkol. Také množstvo kníh nikdy nevidel. Prišiel na správne miesto, to vedel na isto. Tu to bude ono.

Tuhá mohe fšetko izť dto čudu. Tuhá hnihám dám ma frakt ako mni to manuška prikátala. Tuhá zlé hnihy nakotem do ghulí. Budú flakať ako malhé fleti. Budú nafrieľať. Juhúúúú.

Pri tej predstave sa mu na tvári zjavil široký úsmev a spomienka na jeho milovanú mamičku sa mu votrela do mysle.

2.

Pred 20 rokmi...

Práve vykuklo slniečko. Jeho jarné, ale už teplé lúče, hladkali Dickovu mladú tvár. Miloval to. Ten pocit, keď prestane pršať a znovu vyjde slnko. Bol to fajn pocit.

Držal za ruku svoju mamičku a spolu kráčali ulicou k doktorovi. Už asi po stý raz. K doktorovi chodili pravidelnejšie ako do školy, čo sa odzrkadľovalo na jeho štúdiu. Chodil do špeciálnej základnej školy pre postihnuté deti. Bolo to z dôvodu, že trpel mentálnou retardáciou a chorobou učenia aj rozprávania. Odborne nazvanou dyslexia, dysgrafia a dyspraxia. Pred dvomi mesiacmi dovŕšil Dick osemnásť rokov, ale jeho myseľ sa akoby zastavila vo vývoji niekde vo veku medzi piatym až desiatym rokom. Nemohol za to, už sa tak narodil. Aspoň tak mu to vysvetľovala často mamička aj doktor. Veľmi tomu nerozumel, a práve vďaka tomu ho to až tak moc netrápilo. Vedel, že je pomalší v učení ako ostatní, vedel, že nikdy nebude vynikať v športoch ani behu, a tak isto vedel, že mu mnohí nerozumejú. Okrem mamičky, samozrejme. Tá mu rozumela dokonale. Jeho myseľ v ňom žila svoj vlastný život. Podstatne jednoduchší a prostejší. Nad ničím si nelámal hlavu, nič veľké ho netrápilo. Každý problém mal v jeho svete vždy jednoduché riešenie, ktoré iní, samozrejme, nechápali. To mu ale neprekážalo. Dick bol vo svojej podstate šťastný chlapec.

No poť Holúbok. Neveľč sa tak. Prídaj do kroku trochu. Musíme to stihnúť ešte pred deviatou, lebo potom budeme dlho čakať, a dobre vieš, ako neradi čakáme. Povedala jeho mamička.

Šakanie, je tlhéééé. Felmi tlhéééé. Memáme ho rati tráve pretho.

Vybehli na kamenný chodník a predierali sa zástupom ľudí, ktorí vyčkávali pred obchodmi, alebo sa ponevierali kade-tade. Hluk a ľudské rozhovory sa ozývali z každej strany. Prešli popri vysokých stromoch, ktoré lemovali ulicu a odbočili krížom cez cestu, na vedľajšiu ulicu, označovanú ako Aleja kvetov. Kvetu tu momentálne neboli. Dôvod bol prostý, ešte nezačala sezóna. Aj keď teplé dni prišli tohto roku podstatne skôr ako sa dalo čakať, kvety ešte nestihli narať. Rýchlym krokom prebehli popri rýchlom občerstvení, ktoré nikdy nemalo zákazníkov a vybehli tromi vysokými schodmi do skleneného vchodu do historickej budovy. Po dlhej chodbe sa ozvalo klopkanie podpätkov jeho mamičky a rýchle cupotanie jeho tenisiek s rozviazanými šnúrkami. Ešte zopár krokov a už aj zastali v čakárni u doktora.

MUDr. Ernest Spoko, stálo na dverách.

Dick si sadol na kraj lavice a zahľadel sa na svoje tenisky. Tyrkysová farba už nežiarila ako voľakedy, pretože boli zašpinené a plné mastných flakov. Biele šnúry voľne viseli ako šaty na štipcoch.

Aha mmamička! Žnúre ostáchajú. Ukázal malý Dick na topánky a vyžadoval si pozornosť.

Mamička zaklopala na dvere a rýchlo si upravila sukňu. Dvere sa pomaly otvorili a von vykukla mladá pani s dlhým vrkočom, v bielej rovnošate.

Áno?

Dobrý deň. Ja som pani Pigeonová a som objednaná k doktorovi. Ukázala na malého Dicka, ktorý si práve strkal prst do nosa. Zhrozila sa, vypleštila oči, a struhla malému Dickovi jednu poriadnu na líce. V prázdnej chodbe sa ozvalo hlasité plesknutie.

Dickom to skoro vôbec nepohlo. Pochopil, že si nemá vyberať holubov z nosa a prestal s tým. Nebolo to prvýkrát, čo takto dostal. Pravdupovediac, dostával od mamičky častejšie, ako je pre choré dieťa zdravé. Ale, nijako ho to netrápilo. Facky skoro vôbec necítil a v jeho svete nemali takmer žiadny význam. Nezanechali žiadnu citovú ujmu, pretože tomu nerozumel, a preto bol skvelým fackovacím panákom. Skoro ako figurína.

Prestaň Dick! Čo sme si o vyberaní holubov vraveli? Už si zabudol?

Še za do fonku mesmie. Še fe to pfuj.

Veľmi správne.

Podťe dnu pani Pigeonová. Doktor vás už očakáva. Povedala sestrička a otvorila dvere dokorán.

Mamička schmatla Dicka za ruku a potlačila ho pred sebou dnu ako nejaký štít. Veľmi sa mu nechcelo. Jeho myseľ blúdila už niekde úplne inde.

Posadila ho na posteľ, pred doktora, a vyzliekla mu tričko.

Doktor Spoko zdvihol zrak od monitoru a zaostril cez okuliare na Dicka.

Áááá, malý Dick ku mne prišiel. Povedz mi chlapče, ako sa máš?

Dick sa na neho zahľadel a bez emócií a studu si znova vopchal prst do nosa. Tentokrát do druhej nosnej dierky.

Dick! Znovu plesknutie. Tentokrát po ruke. Musíš to robiť teraz?

Mamička sa skoro hanbou prepadla, keď to uvidela.

To je v poriadku pani Pigeonová. Povedal doktor a naznačil, že nech ho nechá. Pristúpil bližšie k Dickovi a zložil si okuliare z nosa do vrecka na bielej košeli.

Tak, ako sme si to už viackrát povedali, v jeho svete neexistujú predsudky, iba pudy. Je zbytočné a neúčelné, aby zato dostával alebo bol karhaný, keďže sa to asi ťažko zmení. Pravdepodobne je jeho stav konečný. Dokonca, môže sa ešte prehýbiť, prípadne sa môžu pridať nové choroby. A práve preto som si vás dnes zavolať. Pozrel sa ustarane na pani Pigeonovú.

Dick, povedz mi. Ešte stále vídavaš kamoša? Odvrátil zrak.

Dick sa na neho zahľadel, a na čele mu vyskočili vrásky. Zamračil sa, a jeho pohľad náhle padol na drevený stôl, ktorý bol za doktorom. Na stole sedel malý chlapec a hompáľal svojimi malými nôžkami sem a tam. Mal oblečené modré flanelové šortky s trakmi, ktoré mal pevne upevnené, aby sa mu nerozopli. Pod šortkami bol holý. Jeho bledá koža spod trakov nemala ani chĺpok. Na nožičkách mal obuté sandále z bledej kože. Okolo krku mu visel tmavý špagárik, na ktorom mal zavesený kľúčik. Z jeho pehavyj, usmiatej tváričky, sršala radosť a pokoj. Blond krátke vlásky mal rozstrapatené ako dieťaťko z reklamy na šampón. Vek mohol mať okolo štyroch rokov. Toto bol skutočný Holúbok. Jeho alter ego. Jeho druhé ja.

Holúbok sa zahľadel do Dickových očí a začal si vypiskovať melódiu, a kýval sa pri tom zo strany na stranu, ako v rytme tanca. Mal ohromnú radosť, že Dicka vidí, a to ho tešilo. Vždy sa rád s Dickom hrával a rozprával, pretože vedel, že Dick rozpráva čudne šušlavo, a to ho vždy rozosmialo. Boli veľkí kamaráti a spolu trávili mnohé chvíle. Často chodili na výlety a zažívali neuveriteľné dobrodružstvá plné radosti a smiechu. Občas dokonca aj nebezpečné.

Dick sa usmial tiež. A zľahka mu zakýval.

Doktor Spoko si všimol neprítomného pohľadu u Dicka. Videl, že hľadá spoza neho na stôl a tiež sa tam zahľadel, snáď že možno uvidí to, čo tam vidí on. Žiaľ, nič. Len prázdny stôl. Už nepotreboval odpoveď na otázku, bolo mu hneď jasné, že stav, o ktorom sa domnieval on aj špecialisti z nemocnice, pretrváva. Bolo mu jasné, že bude treba viac testov, aby sa u Dicka zistila presná diagnóza.

Pani Pigeonová, na posledných testoch som ja a moji kolegovia zistili, že Dick trpí rozdvojenou osobnosťou. Obávam sa, že je tomu

tak. Je mi to ľúto, lebo viem, že už takto toho máte s ním dosť. Žiaľ, príroda vie byť niekedy sviňa, ako sa hovorí, a teda na malom Dickovi sa vybúrila riadne.

Dickova mamička zostala v šoku. Vedela dobre, čo rozdvojená osobnosť znamená. Dočítala sa to z knižiek, ktoré si kupovala z knižnice, keď sa chcela viac dozvedieť o Dickovom stave. Už sú tomu roky, ale od vtedy prečítala kvantú kníh. Práve v jednej z nich spomínali, že deti, ktoré často trpia týmito chorobami, môžu mať ako sprievodnú chorobu aj schyzofréniu alebo rozdvojenú osobnosť. U niektorých je to ťažké dokázať, pretože dieťa, ktoré trpí všetkými tromi „Dys“ sa často veľmi podobne správa aj bez nich. Vtedy sa možno podvedome zmierila aj s myšlienkou, že sa to Dickovi môže stať. Ale keď ten deň prišiel, aj tak ju to šokovalo. Zmohla sa len na slabé Och!

Potrebuje ale vykonať zopár ďalších testov, aby sme sa uistili. Už som kolegu v nemocnici na Dicka pripravil a vravel, že bude veľmi rád nápomocný a urobí testy hocikedy keď prídete za ním.

Rozumiem. Odvetila a sadla si na posteľ vedľa Dicka. Začala mu obliekať tričko.

Taktiež by ste mali zvážiť, keď sa testy potvrdia, o umiestnení Dicka do ústavu pre chorobomyseľných. Mám tam zopár známych a veľmi rád vám s tým bremenom pomôžem ako budem vedieť.

Ani nevedela prečo, ale tak trochu jej odľahlo. Na chvíľku sa jej zjavila predstava, že by sa nemusela o Dicka neustále starať. Že by to robil vyškolený personál, ktorý by sa o jej chlapčeka určite dobre staral. Áno, síce je to trochu smutné, a do tohto momentu ju nenapadla taká možnosť, ale pravda bola, že ťažko zvládala jeho výchovu a starostlivosť. Nevedela si predstaviť, ako by to mohlo byť ďalej, po dlhých rokoch. Vekom bol síce osemnásťročný, ale vo vnútri sa nachádzal malý chlapček s množstvom chorôb a problémov. Možno by to bolo vykúpenie, blysko jej myslou.

Dickov stav sa nezlepší, to už viem, ako som vám spomínal po predošlých testoch. Práve preto by sa o neho riadne starali v ústave, ktorý sa špecializuje na podobné prípady. A nebol by tam sám. Mal by tam kamarátov a kamarátky, ktorí sú tam kvôli skoro rovnakým problémom. Špecializovaný personál sa o nich riadne stará, oblieka a učí ich základným schopnostiam. Majú tam veľký dvor s množstvom zelene a čerstvého vzduchu. Ústav sa nachádza na okraji mesta, na kopci, takže je odtiaľ aj pekný výhľad pre tých, ktorý si ho vedia užiť. Viem, že rodičia bývajú často skeptickí voči podobným ústavom, a určite ste sa aj vy čítali o ústavoch, kde boli deti v dezolátnom stave, bité, pod zámkom a v neľudských podmienkach. Ako zvieratá v kletke. Verte mi, že nič také to nie je. Ručím za to ako doktor. Ako som spomínal, mám tam viacero kolegov, za ktorých by som ruku do ohňa dal.

Holúbok zoskočil zo stola a precupital k počítaču. Sadol si zaň a začal hlasito ťukať do kláves. Napodobňoval doktora. Ešte sa aj tak zatváril, ako ustaraný doktor, s ťažkým prípadom.

Dick sa začal smiať a chytať za brucho. Veľmi ho to pobavilo. Holúbok mu vždy vedel urobiť dobrú náladu. Stále vystrájal nejaké kúsky.

Mamička sa udivene zahľadela na Dicka. Bolo vidieť, že je myslou inde, a možno ani nevníma, kde sa nachádza. Zdalo sa jej, že v posledných dňoch sa jeho snenie, ako to nazývala, častejšie a intenzívnejšie opakovalo. Voľakedy to bolo raz za mesiac, ale teraz mnohokrát za deň a v dlhých časových intervaloch.

Všetkému rozumiem pán Doktor a určite to je dobrá voľba. Verím vám, tak ako som vám verila vždy.

Dobre, môžeme prebrať detaily hneď. Dick môže počkať na chodbe. Aj tak si myslím, že myslou nebude medzi nami. Povedal doktor a sadol si späť k počítaču.

Holúbok rýchlo odskočil zo stoličky aby ho pán doktor neprisadol. Nahnevane sa na neho zadíval a pomaličky kráčal smerom von na chodbu, kde už sestrička stihla otvoriť dvere. Zavolať mávnutím Dicka a povedal.

Pod' Dick. Nechajme došpelych ša rozprávať. My sa zabavíme vonku.

Dick sa usmial a vybehol za ním von na chodbu.

3.

V baloniaku mu už začínalo byť teplo. Ale, nebol si istý či si ho už môže rozopnúť. Či je v bezpečí. Povedal si, že to asi riskne, prípadne sa rýchlo zahalí, keď by sa pohľady ľudí znásobili. Nemal ich rád.

Fajčil už ďalšiu cigaretu. Tú predošlú si po dofajčení schoval do vrečka baloniaku. Vždy fajčil poctivé, klasické cigarety. Nie tie hnusoby elektronické alebo rôzne iné nové výmysly. Nič z toho mu nechutilo. Obyčajné MARS bolo to najlepšie, čo mohlo byť medzi cigaretami. Tomu sa nič nevyrovnalo.

Vyfúkol veľký oblak dymu nad hlavu a pozoroval, ako pomaly stúpa. V knižnici nebolo okno, takže tam skoro úplne stál vzduch. Premýšľal nad prvou cigaretou, ktorú mal. Pamätal sa, že to bolo na jeseň, lebo vonku na dvore ústavu, kam ho mamička dala, sa stromy zafarbili do oranžovej a červenej. Veľmi sa mu tie farby páčili. Pripomínali mu oheň. A veľký oheň chcel vždy vidieť.

Sedel vtedy pod jedným takým stromom na lavičke a vietor sa pohrával s jeho vlasmi. Mal oblečenú tenkú bundu, na lakťoch deravú, a cítil každý závan studeného vetra. Uviazal si lepšie šál na krku a ruky strčil do vreciek, lebo rukavice nemal. Tie, ktoré dostal, už stihol zničiť. Snažil sa nimi kopať jamu na dvore, aby si postavili s Holúbkom hrad. Ošetrovatelia mu to zatrhlí, ale kým si toho všimli, boli rukavice dotrhane.

Na dvore nebolo nikoho v tom čase. Jeho vychádzky upravili tak, aby sa na dvore nemohol stretávať s ostatnými „deckami“, ako sa nazývali. Bolo to z dôvodu, že ho označili doktori v dokumentoch ako POTENCIONÁLNE NEBEZPEČNÝ PRE OKOLIE. Dickovi nebolo úplne jasné, čo tým mysleli. Viackrát sa mu to snažili vysvetliť, ale vždy sa v tom čase objavil Holúbok a začal vystrájať hore-dole. A vtedy jeho pozornosť padla na neho. Vždy spolu vystrájali.

Ale spomínal si na jeden deň, pri ktorom sa udialo niekoľko zvláštnych vecí, ktoré nedokázal kontrolovať. Veci, ktoré boli zlé, to vedel. Aj Holúbok mu to povedal.

Stalo sa to v jeden upršaný deň. Vtedy sedel na svojom obľúbenom mieste na gauči a sledoval animovanú rozprávku v televízore. Tá išla vždy o ôsmej ráno, raz do týždňa, v sobotu, a len na jednom programe. Ostatné programy neboli zaujímavé, alebo aj tak zrnili, takže sa na ne nedalo dlho dívať.

V tejto časti rozprávky, kráľíček Bugs Bunny, spolu s káčerom, prekopávali horu, aby sa dostali do tajnej jaskyne k pokladu. Bola to veľmi napínavá časť. Holúbok sedel vedľa neho a tiež sledoval program.

Zrazu sa program prepol a v televízore sa objavila pani, ktorá hlásila počasie.

To je nádhera, nádhera, nádhera. To je ono. Ozvalo sa spoza jeho chrbta a do miestnosti vstúpil nový chlapec. Mal oblečené tepláky a nespúšťal oči z ovládača na televízor, ktorý držal v ruke. Mal ho tesne pred nosom, akoby na neho nevidel. Vôbec sa nepozeral pred seba, no i tak prešiel celou miestnosťou bez ujmy, a zamieril rovno k vedľajšiemu kreslu.

Aha on má plášť! Ukázal na neho Holúbok. A naozaj. Chlapcovi vial dlhý plášť za chrbtom. Bol pravdepodobne urobený podomácky, zo starej, bielej plachty. Tú mal uviazanú okolo krku. Na sebe mal teplákovú súpravu tmavo-modrej farby a čierne tenisky.

Chlapec si sadol, oprel sa hlboko do veľkého kresla a ovládač položil na opierku pod svoju pravú ruku.

***Chej! Dy! Džo do má šmagenať! Grečo ši ni do preplol? Dick vyštekol nahnevane. Slová a myšlienky sa mu strašne plietli. To bola neuveriteľná drzosť toto urobiť. Každý predsa vedel, že o ôsmej ráno, každú sobotu raz do týždňa, sa on pozerá v televízore na animovanú rozprávku.*

Posuješ dy baghandža! Ihneť ni taj den ovládaš!

Chlapec sa ani nepohol. Dicka akoby vôbec nevidel. Jeho zavalitá postava pripomínala medvedíka. Uprene hľadel pred seba niekam do neznáma a zrazu začal ťukať do ovládača, akoby to bol ovládač od nejakého komplikovaného mechanizmu. A vydával pri tom zvuky ťukania.

Ťuk-ťuk-ťuk. Ťik-píip-píip. Ťuk-ťuk-píip. Ťuk.

Chlapec vzal potom ovládač do ruky, priložil si ho k ústam ako mikrofón, a hrubým hlasom rozprával.

ÁNO. TO SOM JA. BATMAN. UŽ SOM NA CESTE. PRIPRAVTE TO. ŠTARTUJEM BATMOBIL. HNEĎ SOM TAM!

Vtom si vytiahol z vrečka papierovú masku Batmana. Nasadil si ju cez veľkú hlavu a začal pobeňovať po miestnosti hore-dole s rukami vystretými pred sebou, ako mával Superman pri lietaní.

Všiiiiiiiiim. Všijúúúúúúú. Všuuuum. Všúúúúú. Všijúúúú.

Prebehoval aj cez stoly, sedačky a kreslá. Akoby mu nič nestálo v ceste za záchranou imaginárnych ľudí.

Prešdaň! Prešdaň! Pochuješ? Okhamšite prešdaň a taj ni ovládchať lebo butem vechmi šli.

Chlapec ho ale nepočúval vôbec. Úplne ho ignoroval. Neexistoval pre neho. Dicka začala ovládať zúrivosť, akú ešte nezažil. Vrela v ňom a bublala. Vedel, že keď mu chlapec nedá ten ovládač, rozzúri sa a bude zlý. Veľmi zlý.

Napošlety ťa varuchem! Prešdaň a taj ni ovládchať chneť teraš!

Chlapec prefrčal popri jeho chrbte a chcel preskočiť cez kreslo, ale mal veľmi nemotorné a zavalité telo. Plecom vrazil do Dicka a obaja sa zvalili na zem. To bola posledná kvapka. Dick sa rozplakal a vybehol von, a vrátil sa do izby, kde sa schúľil do kľbka a plakal ešte dlho. Vedľa neho sedel Holúbok, ktorý sa ho snažil utešovať a rozosmievať, ale nedarilo sa mu to.

Aspoň takto si to Dick pamätal, že to prebehlo. Až kým mu doktor Wednes, ktorý incident vyšetroval, neukázal kamerový záznam.

Keď dvaja vyšetровatelia začuli rozbíjanie nábytku, rýchlo nechali všetko tak, a utekali do televíznej miestnosti. Pohľad, ktorý sa im naskytol, sa navždy zapísal do ich mysle.

Dick ležal na zemi ochromený úderom, ktorý schytil do pleca. Nebolelo ho to, ale hnev dosiahol hranice, keď vedel, že je treba konať. Ten chlapec ho neuveriteľne nasral a to si nikto k nemu nemôže dovoliť. Čo si vôbec o sebe myslí ten retardovaný čurák?

JA ŤA ZABIJEM TY MAGOR! Zakričal Dick.

Dick vyskočil na rovné nohy ako nikdy pred tým. Akoby do neho vošla nová energia. Nieкто by si pomyslel, že to nerobí prvýkrát. Lenže nie s diagnózou, ktorú mal. Bolo to obzvlášť čudné. Skočil rovno kolenami na chlapca, ktorý sa ešte nepozviechal. Otočil ho na chrbát a ľavou rukou ho chytil pod krkom. Ozvalo sa zachrapčanie a slabé dusenie. Znelo to, akoby chcel prehovoriť, ale Dick mu nedal šancu. Udrel ho pästou z celej sily rovno do tváre. Jedenkrát, dvakrát a mnohokrát za sebou. Najprv mu trafil oko, ktoré hneď sfialovalo a podlialo sa krvou. Potom do nosa. Ozvalo sa zapraskanie a z nosných dierok vyltel prúd krvi, ktorý zafarbil koberec. Ďalšia rana trafila ústa presne do zubov. Dva predné zuby sa hneď ulomili a leteli vzduchom spolu s hručkami krvi. Nasledovali rany do šije, znovu oka a úst asi sedemkrát. Pri každej rane niečo zapraskalo, chlapec zachrčal. Sťažka dýchal. Metal sa a snažil sa ranám uhnúť alebo sa uvoľniť zo zovretia. Ale Dick mal momentálne až nadľudskú silu a jeho korisť nemala šancu. Krv sa začala liať z uší, nosa a úst. Koberec pod ním sa zmenil na červený. Ale to Dickovi nestačilo. Chlapec musí dostať príučku na celý život, inak to bude opakovať. Z celej sily kopol do drevenej nohy stola, ktorá sa ulomila. Stôl spadol. Vzal odlomenú nohu a s buchotom ju rozbil o podlahu. Odlomil sa z nej veľký kus, ktorý odletel na opačnú stranu. Doska, ktorá zostala v Dickových rukách už nepripomínala starú nohu ale vražedný nástroj s ostrím na konci. Ako kôl, ktorým prebodli srdce upírovi.

Dick vstal a začal mlátiť ležiaceho chlapca na zemi. Najprv sa trafil do brucha, potom do rebier a nôh. Chlapec sa už nebránil. Po posledných ranách sa prestal hýbať. Nedýchal. Dick neprestal. Vôbec necítil únavu. Práve naopak. Cítil znovuzrodenie. Príval

energie. Ako sopka, ktorá vybuchla a nevie prestať chrliť lávu. Ale akoby to nebol Dick.

Otočil si v rukách kôl a ostrou hranou zaťal posledný úder do chlapca. Ostrie dreva prešlo žalúdkom ako nôž do masla. Zamľaskalo to. Vyvalila sa von tmavo-červená krv a spolu s ňou zápach orgánov. Krv bola snáď všade.

Vtedy Dick zacítil nápor sily na jeho rukách. Dvaja ošetrovatelia čo pribehli zozadu k nemu ho schytili a snažili sa ho uzemniť. Jednému sa podarilo vykopnúť kôl z jeho ruky. Dick sa ale nedal. Z celej sily oboch nadvihol, každý visel na jednej ruke a hodil ich cez celú miestnosť do nábytku. S jakotom dopadli na zem. Boli prekvapení nadľudskou silou Dicka. Nikdy nič podobné nezažili.

Vtom Dick zacítil uštipnutie medzi lopatkami. Ach! Zakričal. Hneď nato dve ďalšie. Jedno do odhaleného krku a druhé do chrbta. Zatmelo sa mu pred očami, zacítil slabosť v nohách a zvalil sa na zem. Hlasy a krik v miestnosti sa vzdľavovali čoraz viac, až kým úplne neutíchli. Boli to uspávacie šipy, ktoré používali v krajných prípadoch na pacientov.

Takto si na ten deň spomínal, sediac na lavičke pod jesenným stromom. Neskôr sa dozvedel, že ten nový mladý chlapec, ktorého zmlátil do bezvedomia, prežil. Volal sa Timi. Už ho nikdy nevidel. Preložili ho inam, do bezpečia. Ďaleko od Dicka.

Dick dlho nechcel uveriť tomu, čo urobil. Videl kamerový záznam, ale aj tak. Veď odišiel preč s plačom. Veď to nemohol urobiť. Holúbok to tiež videl. Ale, samozrejme, nikto mu neveril. Veď prečo by aj mali, keď im bolo jasné čo sa stalo. Ale, Dick tomu nerozumel. To by nikdy neurobil. A o to práve išlo.

Teraz sedel na tej lavičke a premýšľal. Zahľadel sa na štyroch ošetrovateľov, ktorí stáli neďaleko a nespúšťali ho z očí. Svojimi pohľadmi ho zabíjali. Za opaskom mali dlhé obušky, pripravené ich použiť. Stačil len malý dôvod a určite by sa na neho bez váhania vrhli všetci naraz, aby mu ukázali, že sa ho neboja. Že nemajú problém mu to za Timiho vrátiť.

Bože, ony na chcú šabiť. Pošri akko ša pošeratu ma nmňa.

Neboj ša Dick môj. Neublíšia ti. To nemôžu. Ty si niš neurobil. Chlácholil ho Holúbok tichým hláskom. Sedel vedľa neho a hladkal ho po chrbte. Dickovi bolo do plaču, a on to vedel.

Dúfam, že sa mi tu nerozplačes chlapče!

Ozval sa hrubý hlas. Pri Dickovi sa objavil robustný vysoký chlap s hustou bradou a dlhými vlasmi v cope. Urobil pár krokov a sadol si oproti na druhú lavičku. Lavička sa pod ťarchou tohto muža prehla v doskách, ktoré už mali najlepšie časy za sebou. Drevo zapraskalo, ale vydržalo. Oprel sa celým mohutným chrbtom, ruky vyložil na vrch lavičky a usmial sa popod fúzy. Na sebe mal červeno-čierny sveter s dierami po moliach, kárované nohavice, na kolenách vydraté skoro do nitky a čierne vojenské bagandže. Cez seba mal hodený dlhý, čierny baloniak, ktorý siahal až k topánkam, pri krku so zdvihnutým golierom, aby mu nefúkalo za krk.

Ja som Ramon. Vyceril zuby a vytiahol balíček cigariet MARS, ktoré mal zmuchlané a strčené vo vnútornom vrecku. Jednu si vyklepal von a zapálil. Zhlboka si potiahol a vyfúkol obláčik dymu nad seba.

Dáš si? Ponúkol Dickovi balíček.

Dick prekvapený z jeho nečakanej návštevy, sa nezmohol na slovo. Iba hľadel s otvorenými ústami na toho hromotíka. Tak veľkého chlapa snáď nikdy nevidel.

A ty si dáš? Šušňák malý? Ramon ponúkol balík aj Holúbkovi.

To už zaskočilo oboch. Úplne najmúdrejší Dick nebol, ale už dávno pochopil, že Holúbok je chlapec, ktorého vidí iba on, nikto iný. Takže, zrazu nerozumel ako je možné, že tento obrovský chlap, Ramon, ho vidí tiež. Dick aj Holúbok sa pozreli prekvapene na seba. Kto ší? Spýtal sa Holúbok, keď sa mu podarilo prehltnúť hrču, ktorú mal v hrdle. Ako to še má vidíš? Nikto iný ma doteraz nevidel?

Ramon sa usmial na oboch a podal obom po jednej cigarete. Potom ich zapálil malým kovovým zapaľovačom ZIPPO. Sadol si späť na pôvodné miesto a povedal.

Máme si čo povedať šušňáci. Takže kľudne bafkajte, toto bude na dlhšie. Potiahol si znova z cigarety, popol sa rozžiaril jasným plameňom a pustil sa do rozprávania.

4.

Akoby to bolo včera, pomyslel si Dick. Akoby to bolo včera, čo mal prvú cigaretu v tej záhrade. Koľko času od vtedy ubehlo. Koľko zážitkov a vecí sa udialo. Koľkým ľuďom už ublížil Ramon, aby ich ochránil. Napríklad, aj naposledy, keď sa im podarilo z toho ústavu utiecť. No nakoniec sa z nich stali nerozluční priatelia. Aj keď Ramon mal dosť výbušnú povahu a rýchlo sa vedel rozzúriť, stále ho bral ako súčasť seba samého. Jeho ďalšie alter ego. Ale, musel ho držať na uzde. Aj keď Dick bol veľký dobrák a voľnomyšlienkar, kormidlo mal v ruke on. Avšak, často sa stávalo, že si Ramon vynútil kormidlo a strčil vtedy Dicka do kufra. Aspoň taký to bol pocit. Počul, čo sa deje vonku, ale nič nevidel a nemohol nič ovládať. Mohol len dúfať, že sa nič zlé nestane, že Ramon nikomu neublíži. Vtedy si zvykával aj poplakať. Ale, Ramon ho nepočul. Keď bol Ramon u kormidla, nepočúval nikoho. Šiel po hlave, svojou cestou, ako tank. Vedel, že to Ramon robí v chvíľach, keď by mu mohol niekto ublížiť a robí to, aby nás všetkých ochránil, ale aj tak to neznášal, keď to robil. Páchlo to tam a bola tam tma. To mu naháňalo strach. A on sa nerád bál.

Predajňa sa postupne začala vyprázdňovať. Prešlo niekoľko hodín a on fajčil už posledné cigarety. Polovica balíčku už padla. Predavačka sa na neho škaredo pozrela, hlasno si vzdychla a pustila sa do posledných zákazníkov, ktorí čakali pri pulte s knižkami v ruke. Ich nové objavy plné dobrodružstiev a fantázie. Lesklé obaly kníh sa jagali vo svetle predajne ako drahé kamene. Snáď majú príbehy lepšie ako gýčové obaly, ktoré na nich nabalili.

Bolo trištvrte na osem. Vonku, mimo nákupného centra, sa už zatemnilo a na uliciach sa rozsvietili pouličné lampy. Z nákupného centra sa postupne vytrácali poslední ľudia. Po chodbách sa ozývalo cvakanie kľúčov a cenganie peňazí. To niektorí už začali rátať kasu kvôli dennej tržbe, nech nemusia nadčasovať ani minútu. Hudba z reproduktorov začala hrať pomalé pesničky, pri ktorých sa čas skoro zastavil. Nikto z predavačov nemohol tušiť, že v predajni kníh sedí nebezpečný psychopat, ktorý si neprišiel iba zapáliť cigaretu.

Je čas!

Dick vstal a prešiel kľudne k predavačke za pultom. V predajni okrem nich už nikto iný nebol. Posledný odišiel pred pätnástimi minútami a medzičasom už nikto nový neprišiel. Dnes sem už nikto iný nevojde, to vedel Dick na isto. Už bude kľud.

Pani predavačka zdvihla zrak od pokladne a ustarane sa spýtala. Vybrali ste si pane?

Áno, vybral som si. Nastúpil Ramon. Dick nebol u kormidla, sedel vzadu. Našťastie neskončil v kufri. Zostal sedieť na svojom mieste, odkiaľ mal pekný výhľad. Holúbok sedel pri ňom a rozkošne kýval nohami sem a tam.

Bude to takto mladá pani. Jeho hlas znel hrubo a drsne. Nemám v úmysle vám ublížiť, mám ale určité plány s touto predajňou kníh. Takže, odídete teraz pekne pomaly a v tichosti domov a nikomu nič nepoviete. Ak áno, nájdem si vás a odtrhnem vám hlavu, tak ako sa vyťahuje korok z vína. Viete si určite predstaviť tú spúšť.

Šokovanej predavačke skoro vypadli oči. Otvorila ústa a chcela niečo povedať, ale vtom sa ozval jej puď sebazáchovy, ktorý ju hneď zastavil. Adrenalin jej vypumpoval krv a ozval sa žalúdok. Ramon rýchlo pokračoval v monológ.

Viem, že predajne sú vždy dobre poistené voči požiarom, takže v tomto smere nemusíte mať obavy. Váš šéf alebo šéfka, vám to nebudú vyčítať. Kľudne im povedzte, že ste sa ma snažili prehovoriť, ale mal som zbraň a strašne ste sa báli o život. Čo vôbec nie je ďaleko od pravdy. Ramon ukázal na vnútorné vrecko baloniaku, v ktorom mal schovanú mačetu. Bola posiatá hrdzou a fľakmi po celej čepeli. Rukoväť sa skoro rozpadávala a bola oblepená čiernou lepiacou páskou.

To nemyslíte vážne!? Jachtala zo seba vyplašená predavačka a slzy jej vyhrkli von. Ramon buchol pästou po pulte, ktorý sa skoro rozpadol. Všetky drobnosti, ako ceruzky, perá, mince a mnoho iného, vyletelo do vzduchu a spadlo na zem. Jeho trpezlivosť mala svoje hranice. Zatiaľ ešte nechcel nikomu ublížiť.

Predavačka zvýskla a hneď nato si zakryla ústa rukou. Slzy jej stekali po tvári. Odskočila od pultu a vrazila chrbtom do polic s knihami za ňou. Police sa zatriasli.

Ja nežartujem! Vravím ešte raz a naposledy. Odídete v tichosti z tejto predajne, nikomu nič nepoviete. Pôjdete rovno domov a nič sa vám nestane. Je to jasné?

Predavačka vzlykala. Súhlasne prikývla hlavou a pomaly sa pobrala smerom k východu. Ramona obchádzala veľkým oblúkom, aby náhodou neutŕžila nejakú ranu. Ramon z nej nespúšťal oči, až kým sa mu nestratila z dohľadu. Zahla doprava a bola preč.

Veľmi správne dievča. Ramon prešiel k pultu z druhej strany a vzal kľúčik, ktorý bol položený na malom trezore. Vedel, že je tam, lebo si toho všimol už pred tým. Podišiel k sťahovacej rolete a otočil kľúčikom. Roleta z plechu sa začala zaťahovať lenivým tempom. Stiahol ju do troch štvrtín. Zahľadel sa potom von, na chodbu, cez mreže. Nikde nikoho. Ani nohy. Žiaden poplach, ani SBS-kári. To je dobré znamenie.

Tak Dick, môžeme sa do toho pustiť. Tleskol dlanami a vytiahol zvnútra baloniaku pol litrovú fľašu benzínu. Otvoril ju a začal rozlievať po knihách na regáloch. Čo keby ste mi šušňáci pomohli na miesto toho, aby ste sa dívali na mňa ako puk?

Dick aj Holúbok vyskočili na rovné nohy a tiež rozlievali benzín všade, kde videli nejaké knihy. Naozaj si to užívali. Bolo to pre nich ako hra. Akoby polievali v záhrade. Behali s benzínovými fľašami hore-dole a pospevovali si. Neprešlo veľa minút a všetko minuli. Predajňa zapáchala ako starý autoservis. Benzín bol cítiť všade.

Dobré šušňáci. Ústup. Zahlásil Ramon. Dick aj s Holúbkom sa rozbehli k stiahnutej rolete. Holúbok bol vonku hneď, keďže sa iba zohol a precupital von. Dick bol tlstej zavalitej postavy a ťažko sa hýbal, preto sa mu išlo ťažšie. Musel sa zohnúť úplne k podlahe, až na kolená, a stažka sa prešmyknúť von. Ešte že bola podlaha lesklá a šmykľavá.

Ramon pristúpil k rolete. Vedel presne čo má robiť. Bol pripravený vyskočiť von hneď ako oheň zblíkne. Poslednú cigaretu, ktorú mal v ústach, chytil do prstov pravej ruky. Ako keď sa strieľajú papierové gulôčky. Presne tak vždy odstrelil ohorok cigarety.

Ešte posledná otázka, Dick. Povedal Ramon a otočil sa cez mreže na Dicka. *Prečo vlastne chceš, aby zhoreli tieto knihy? Ešte si mi to nikdy poriadne nevysvetlil.*

Pretože mevien chýtat. Mamiška vžty chomorila, še zom veľni zprošty a nidky ša do nemaušim. A ami šom sa nemaušil nidky. Skúžal šom do uš mimiónkrád a ništ. Predo knimy nemávidím. Šú šlé. A gcem všedžky knigy špálid. Všedžky knigy ma švete mušia šhoried!

Ty si fakt debil! Povedal Ramon ustarane. Väčšiu kokotinu som nikdy nepočul. Ako môžeš chcieť spáliť všetky knihy na svete len zato, že ty nevieš čítať?! Ja som hneď na začiatku vedel, že z teba nič múdre nevypadne. Že ja, kokot, som sa nato nespýtal hneď na začiatku.

Tvár si položil do dlaní a nevedel, či sa má skôr smiať alebo zúriť.

Bože, ty si fakt debil, Dick!

Ramon odstrelil horiaci špak cigarety do polic s knihami. Okamžite sa objavil plameň. Najprv modrej farby, od benzínu, no o chvíľu klasickej, oranžovo žltej. Plameň sa hneď rozliezol po celej predajni. Všade, kam rozliali benzín. Bolo to úžasné divadlo. Knihy sa chytily veľmi rýchlo. Vyzeralo to, že ani keby nepoužili benzín, tak by zblíkli rýchlo. Po krátkej chvíli sa plamene zväčšili a dosahovali niekoľko metrov. Už sa začali plaziť k stropu zo sadrokartónu.

Ramon sa rýchlo prepchal von a všetci traja z bezpečnej vzdialenosti pozorovali krásu horiacich kníh. Cítili sa ako pri veľkej grilovačke, ktorú nikdy nezažili. Horúčava plameňov sa valila von z predajne. Knihy, ktoré sa chytily ako prvé, začali rýchlo čerňať a kúsky popola poletovali po predajni. Bola to nádhera. Dick mal na tvári široký úsmev a nevedel sa vynadívať na to horiace divadlo, ktoré stvorili.

Vtom začuli krik zdola. Hlasy sa rýchlo blížili. Prichádzali od eskalátoru. To sa blížili rýchlo SBS-kári, ktorí si už asi niečoho všimli.

Je čas vypadnúť, šušňáci!

Vtedy si všimli veľkých plameňov, ktoré sa začali šíriť po strope von z predajne. Sadrokartón horel neuveriteľne rýchlo. Skoro ako papier. A plamene hltali jednu kazetu za druhou, ako pažravé zviera. Všetci traja sa rozbehli smerom k zadným východom. Otvorili ťažké dvere a ocitli sa na krátkej chodbe, pri schodoch, ktoré mierili dolu. ÚNIKOVÝ VÝCHOD, stálo napísané na stene. Rozbehli sa dolu schodmi rýchlo ako vládali. Ramon prvý, Holúbok za ním a Dick s fučaním za nimi. Čakali ich dve poschodia, ktoré prebehli veľmi rýchlo. Nik nešiel za nimi. Mali pocit, akoby sa v nákupnom centre ocitli sami. Prebehli malou chodbou a dvomi dverami. Za poslednými sa objavil vonkajší tmavý svet. Boli vonku, na ulici, hneď vedľa vonkajšieho zadného parkoviska. Lenivé svetlá pouličných lúčok ledva osvetľovali chodníky a cesty. Pofukoval chladnejší vietor. Na uliciach nebolo skoro nikoho. Len v diaľke zazreli nejaký pár, ktorý odbočil do tmavej uličky.

Rýchlo, už len kúsok.

Ramon prebehol kamenným parkoviskom a skočil rovno do kríkov a krovia, ktoré tam rástlo. Hneď za kríkmi bola mestská húština, ktorú ešte stavebníci nedali do poriadku. Nákupné centrum bolo postavené totižto na konci mesta, kde začínal hneď neďaleko les. Presne tam mali namierené. Stratil sa v tme.

Dick aj s Holúbkom ho nasledovali a rýchlo sa dostali preč z ulice do tmy. Brodili sa chvíľu vysokou trávou a bodliakmi, a dostali sa k lesu. Tu začínala divočina. Mestské osvetlenie zanechali hlboko za sebou a obklopovala ich iba tma a ticho.

Vtom sa ozval výbuch a žiara ich osvetlila. Všetci preľaknuto zastali a zahľadeli sa späť na nákupné centrum. Z okien šľahali plamene a tmavý kúdol dymu sa valil do nočnej oblohy. Zaznel druhý výbuch, ešte väčší a ohromnejší ako prvý. Rozbité okná vyleteli von a popadali na ulicu. Obrovské plamene vyšľahli von z každého otvoru budovy a dym zastrel oblohu. Celé nákupné centrum horelo strašným plameňom. Vyzeralo to, akoby tam niekto zhodil bombu. Rozozvučali sa alarmy niekoľkých áut a sirény hasičov sa začali približovať.

Všetci traja sa na seba pozreli vyčítavými pohľadmi.

Ty si fakt debil, Dick! Povedal Ramon.

KONIEC